

Zato mi daj, da bom ko divji plamen,
 zalučaj me za cilji meteora,
 al pa mi daj, da bom ko brušen meč;
 Resnice svoje bom uporni amen,
 Lepoti svoji ščit: Kdor noče, mora!
 le tople milosti ne daj mi več
 nikar! Jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Daj mi sovraštva mrzlih ledenikov,
 daj mi temè, da luč pod njo bo varna,
 daj mi ponosa tihih, nemih zvezd;
 zadavi v prsih hrepenenje vzklikov,
 izruj očem kresova radodarna
 in makar mi v srce nalij bolest —
 naj bo! Jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Vladimir Levstik.

Homer.

Ječijo v gorah tisočletni hrasti,
 drobi skalovja vrhe strel udar,
 nebo in zemlja: mračni dve prepasti;
 morjé in breg: en sam besneč vihar.

O kvišku, vali, kvišku! V prah, bregovi!
 A jaz sem v svoji duši pesem čul,
 kot niso je izsanjali lesovi,
 kot ni jih sveti gaj dodonski snul.

O dajte strun! Od zemlje do nebésa
 napnem in vglasim v burno jih polnoč,
 vihar zapoje svoja v njih čudésa,
 čez zemljo plakajoč in vriskajoč.

Zadivijo se rožnoprste zore,
 smejoč z Olimpa stopijo vrhov
 in s solncem kronajo strmeče gore —
 in v jutro se izlije smeh bogov.

Vojeslav Molè